

kommende ingen Tvivl om, at det i Virkeligheden vilde være fuldt saa fordelagtigt, om man simpelst hen strøg denne Forhøjelse af 3 Kr., som skal indtræde til næste Oktober. De saa Hundredetusinde, der derved kan ventes at indvindes mere, staa paa ingen Maade i Forhold til, at et i og for sig godt Skatteobjekt lider et Knæk. Men hvis man ikke vil gaa saa vidt, er jeg i alt Fald fuldstændig paa det rene med, at det vilde være finansielt en Binding, om man indskrænkede Forhøjelsen til 1, maaske $1\frac{1}{4}$ eller aller højest $1\frac{1}{2}$ Kr. Nævnlig, som Forholdet stiller sig for Tiden, med billige Priser paa Raamaterialierne, paa Byg og Humle, er det meget sandsynligt, at en saadan begrænset Forhøjelse af Afgiften ikke vilde bevirke en Forhøjelse i Prisen og altsaa heller ikke nogen Nedgang i Konsumen. Naar dette er Tilfældet, vilde vi med en Kronens Tillæg saa en forhøjet Indtægt af 600,000 Kr., altsaa $\frac{1}{4}$ Mill. mere, end der regnes at komme ind ved at forhøje Staten med 3 Kr. Det forekommer mig at være aldeles utvivlsomt, at dette vilde, finansielt set, være en heldig Foranstaltning, og jeg tillader mig at henstille til den ærede Finansminister at tage det under nærmere Overvejelse. Hvis det skal ske, maa det ske i indværende Rigsdagssamling, da Forhøjelsen af Skatten allerede træder i Kraft til næste Oktober.

Dette er de Bemærkninger af finansielt Natur, hvortil Forslaget giver mig Anledning. Men Hovedinteressen ved denne Finanslovsbehandling knytter sig ikke fortrinsvis til de finansielle Spørgsmaal, men derimod til den politiske Stilling. Som Følge af det, der skete i Foraaret, er den politiske Stilling nu til en vis Grad en anden, end den har været i en Række af Aar. Om den er bleven bedre, kan der være forskellige Meninger om. Den er i alt Fald uklar, og det synes, som om der inden for alle Partier snarest er en forstærket Følelse af Ubehag. Jeg tror, det er hensigtsmæssigt at søge at bidrage sit til at bringe paa det rene, hvad det egentlig er, som skete i Foraaret, og hvordan Stillingen som Følge deraf nu er bleven. — Der er en Ting, jeg som Modstander af det i Foraaret sluttede saakaldte Forlig først og fremmest føler mig opfordret til at udtale her. Der har i Sommerens Løb fra forskellige Sider været gjort gældende, at Folketingets Fler-tal, deriblandt altsaa de saakaldte moderate — lad os kalde de 25 saaledes — nu har godkendt de provisoriske Forfatningstilstande, ja at der skulde være sket saa at sige en Slags Grundlovsforandring, hvilken imidler-

tid for at være gyldig maatte kræve Bælgernes Stadsfæstelse. Dette er aabenbart ikke rigtigt, og en saadan Paastand er i lige Grad urigtig og uklog; thi det er i Længden aldrig klogt at sige, hvad der ikke er rigtigt. Og det bliver ikke mere rigtigt, fordi det er en Paastand, som til en vis Grad synes at finde Medhold fra den modsatte Side, fra en Del af Højres Side. Det er aabenbart, at hvad man end har at indvende mod det Skridt, som er foretaget, — og jeg ligesom adskillige andre Medlemmer af dette Ting har meget at indvende derimod — saa ligger det dog fornødigvis uden for al Tvivl, at det, som var de moderates Tanke, var ikke, at de vilde godkende de Estrupste eller Møgenste Forfatningsfortolkninger, hvad man nu vil kalde dem. Deres Tanke var tværtimod lige den modsatte, nemlig at de gennem det, der skete, skulde naa til at staa en Bælt igennem den provisoriske Benyttelse af Forfatningen. Det, som kan bebrejdes dem, er ikke, at de have villet give os en ny Forfatning, men at de have funnet saa sig selv til at tro, at det vilde lykkes dem at staa os den gamle Forfatning igen ved at bære sig ad, saaledes som de gjorde. De have herved efter min som efter mange andres Opfattelse utvivlsomt underburderet Betydningen af den Rendsgerning, at der 10 Aar igennem har været Praktis for, at Forfatningen kan suspenderes af Regeringen, naar det maatte konvenere den, og at de have ikke mindre underburderet Betydningen af den Rendsgerning, at disse 10 Aar ere blevne afsluttede ved en Handling fra Folketingets Side, der bærer Præg af blød og usikker Eftergivenesshed. De Herrer havde tabt Taalmodigheden, det eneste, som Folketinget endnu havde tilbage at tabe, og de gennemførte deres Politisk paa en Maade, som ikke altid var egnet til at mildne deres tidligere Meningsfællers Dom. I alt dette er der Anklage nok, der er Stof nok til Strid baade her i Tinget og paa Valgtribunerne; man behøver ikke til Overskud at give det skete en anden Karakter, end det virkelig har.

Men vi kunne dernæst nu gaa noget dybere ind paa det, der i Virkeligheden er foregaaet, end det var muligt i Foraaret. Det er aabenbart, at hvad man end kan sige om det Skridt, der blev taget, saa skete det ikke hen i Taaget; der var et bestemt Maal, der handlede i en bestemt Hensigt. Der saa med andre Ord en politisk Tante bagved. Hvilken var denne Tante, og hvorvidt har den vist sig at staa til? Lige siden Forfatningsbruddet skete for 10 Aar siden,